

FORFATTEREN OM BOKEN

Seks dager i april er en fortelling som alltid har vært der og en del av meg. Eller kanskje en del av min mors historie og derfor også en del av min. Noe av det første jeg kan huske, er knyttet til denne fortellingen. Derfor har dette bokprosjektet vært på en langt reise som egentlig startet tidlig på sekstitallet da min mor Gunvor igjen og igjen fortalte om krigen i Pundsvik til en guttunge som aldri kunne få høre nok.

At det skulle bli en bok og roman av det, det ante jeg virkelig ikke. Vår tids største kunstner Bob Dylan har sagt noe om kreative prosesser. Han hevder at han henter sine sanger fra det stedet hvor alle sanger bor. Tove Nilsen har sagt noe av det samme, at fortellingene finner den som skal formidle dem.

For meg var det slik. Jeg var på et Silva-kurs min kone hadde gitt meg i julegave; hun mente jeg trengte å senke stressnivået mitt. Silva-metoden er en slags meditasjonsmetode, og kl. 16.30 den 10. februar 2013 ble det klart for meg at jeg skulle skrive denne boken. Da var jeg midt oppe i et annet fagbokprosjekt, men det ble plutselig uvesentlig. Jeg skulle formidle DENNE fortellingen, og jeg hadde klart for meg at det hastet.

Og det gjorde det. To av de tre tidsvitnene jeg var avhengig av, har gått bort i løpet av skriveperioden. Men jeg fikk det jeg trengte fra dem og fra andre steder. Det var som det på forunderlig vis var staket ut en vei jeg skulle gå. Som da en tysk beretning om disse hendelsene utgitt i 1941 i Berlin lå i postkassen min 36 timer etter at jeg oppdaget at den i det hele tatt fantes. Jeg fikk tak i et av de få eksemplarene som finnes i verden på et tysk naziantikvariat i Birmingham. Eller da det dukket opp et program som kunne skanne gamle tyske gotiske bokstaver og gjøre dem om til lesbart tysk. Det var som jeg fikk tilgang til en «Babel Fish» slik Douglas Adams beskriver det i sin utrolige «The hitchhiker's guide to the galaxy». På et øyeblikk ble kryptisk, uforståelig gotisk tekst til ekstremt verdifull informasjon via en billig skanner innkjøpt på Elkjøp og Google translate. Eller som da den tyske soldaten Karls lommebok dukket opp ingensteds fra og inneholdt en tegning av Erich Köllners tekniske installasjoner som jeg trengte for å gi en troverdig beskrivelse av hendelsene om bord. Og

ikke minst det vidunderlige bildet av Liesel som er gjengitt i boken. Det bildet rommer hele fortellingen.

Utgangspunktet mitt var å skrive en historie om min mor, om hvordan det var å gå på skolen som trettenåring - for så å havne midt i en krig. Men fortellinger lever sitt eget liv. Og fra å være «nødvendige» øyne, en utkikkspost på et skip, overtok Karl og Liesel og gjorde fortellingen om til det jeg vil tro er det viktigste jeg noen ganger har skrevet - og vil skrive. For *Seks dager i april* er ikke bare en bok om krigen. Den handler om tro, overbevisning og valg. Den handler om hvem vi er og hva vi står for når det røyner på, og det bokstavelig talt står om livet på mer enn en måte. Og det handler om disse menneskenes kjærlighet. Og ikke minst om deres tro på og respekt for livet.

Så hva mer kan jeg si. Jeg er glad for at denne fortellingen fant meg. Fortellingen er det ingenting i veien med. Jeg håper bare jeg har vært i stand til å formidle den slik den fortjener. For historien om Karl, Andreas, Gunvor, Liesel, Ida, Petra, Elisabeth og folkene på Bakkan er viktig. Ikke minst i dag.

Stein Arne Nistad, 10. februar 2015